

da bi bolj razločno vidil, mu spodrsne in je naravnost na-njo štrbunknil. — Posli nekteri kropive solijo, da zvenejo; na kateri kraj se vrh nagne, tje gredó. Tudi čevlje v zrak mečejo; kamor se nazaj padši obrnejo, tje pa gredó. Zaljubljeni se zvečer umijejo pa nič ne obrišejo in gredó tako spat, pod glavo pa denejo na novo oprano ruto, ponoči pa pride, ktera mu je namenjena, da ga obriše. — Ženske tudi izpletajo iz različnih rož venec, in ga na kako drevo vržejo; ako na drevesu ostane, se bo možila; ako pa nazaj pade, ga ne bo dobila itd.

Nahaja se še dosti družih ver med ljudmi; tako na priliko: Ako je med božičnimi prazniki pokopališče odprto, to je, ako je mrlič, da je jama za-nj pripravljena, bo tisto leto veliko mrličev. Ravno tako tudi, ako na novega leta dan koga pokopljejo.

Dalje, kadar krava teleti, in jo dekla prvokrat pomolze, ji mora mleka na križ vlititi, da ga potem ne more zadrževati, pa ne vsega, sicer bi ga ne mōgla potem nič dati v žehtar. Ako kdo kako kravo kje kupi in ko jo čez prvi potok žene, mora z roko trikrat vode čez njo zagnati, da mleka ne zadržuje.

Pri mlajših in bolj omikanih ljudéh zeló zginjujejo neumne vraže; želeli je, da bi popolnoma izginile. Žalibog, da vendar še preveč veljá pregovor: „kakor stara tica poje, tako nauči mlade svoje.“

Slovstvene stvari.

„Tinček Petelinček.“

(Prošnja.)

Vodnik je spisal šaloigro „Tinček Petelinček“, ktera je bila leta 1802 v Ljubljani v gledišču igrana. Ali je izvirna ali poslovenjena, nam ni znano, to pa smo iz tistih 20—30 vrstic, ki smo jih našli v Vodnikovem rokopisu, vidili, da je bila v stihih (vêrzi) pisana. Al več ko omenjenih 20—30 vrstic nismo mogli dobiti. In vendar bi škoda bilo, da bi se zanimivo to Vodnikovo delo zgubilo. „Županova Micika“ in „Matiček se ženi“ ste bile že pred „Tinčkom Petelinčkom“ igrane in vendar ju imamo, ker ste bile natisnjene. „Tinček Petelinček“ je ostal le v rokopisu. Kdor ga ima, morebiti v kakem prepisu, al kdor sicer kaj vé o njem, lepo ga prosimo, naj nam pové, da se dalje pomenimo o tem.

Vredništvo.

Zabavno berilo.

Zapeljivec.

Novela.

Nastalo je bilo viharno poletje 1848. Zora juterna je bila ravnokar priplavala na višnjevo obnebje, in nanzanila dan, ko se nekega jutra iz sladkih sanj probudim. Namenil sem se v bližnje mestice N..., toraj vstanem zgodaj in vzdignjem se na pot. Ginjen milobe krasnega jutra se napotim peš proti mestu, in kmali pridem v zeleni gajček, kjer razun mnogovrstnega drevja nisem vidil in čul družega kot vesele ptičice, ki so od vejice do vejice skakljaje žvrgolele svoje mične jutranje melodije. V sredi gaja vsedem se na lično klop, prijetno zakrito z zelenim drevjičem, da bi se nekoliko opočil: al omamljen od ljubkega ptičjega petja, bivši tudi drugač še nekoliko dremoten, sladko zaspim. Koliko časa me je objetega držal sladki sanj, se ne spominjam več dobro; le toliko vem, da, ko sem se zopet probudil, je stalo solnce že precej visoko na obzorji. Nadaljujem tedaj urno svojo pot, in kmali se mi odpré

pogled na krasno razširjene poljane, po katerih so peva-joči ratarji opravljali marljivo svoja dela. V bližnji daljavi je stala kraj polja tudi stara cerkvica, iz ktere so se ravno mili orgelni glasovi čuli, ter se razlegali pobožni napevi po široki okolici. Vse to je nekako prevzelo mojo dušo, in probudilo v mojem srcu blaga čutila. Naslonim se k bližnjemu drevesu, in poslušaje skladnoglasje pobožne množice v cerkvi se nekako zamaknem ter pozabim vsega družega krog sebe. Med tem je bilo ljudstvo skončalo svojo cerkveno opravilo in pričelo vreti iz kapelice. Tù pregledujem zdaj, kako se množica razkropuje na vse strani; zapazim pa med drugim tudi neko, akoravno siromaško, vendar pa snažno opravljeno mlado ženo bledegapa pa vrlo zanimivega lica, ki je z veliko skrbljivostjo malo detice saboj vodila in je tako milo gledala, da sem že v očesu njenem bral skrb, ljubezen in strah materinski. Ko je dete srečno izpeljala iz gnječe, prične vnovič plahotno ozirati se po okolici. Bivši ne dalječ od nje zapazim solzo v njenem očesu. Nikdar ne bo se mi izbrisal iz pominja tisti žalostni njen obraz.

Ginjen po britkih solzah grem žalostni ženi naproti. „Čegavo je to lepo dete?“ — vprašam jo. Čeravno sem bil zastavil vprašanje svoje s prijaznim glasom, me vendar žena strmo pogleda, kakor da bi se me bala; nekako sramožljivo pobesi modre svoje oči, iz katerih se ji zopet vlije potok solzá čez vsahnela in bleda lica.

„Moje, ah moje je to dete“ — reče s plahim glasom, pritisne iskreno otroka na svoje prsi in umolkne. Naenkrat vendar, kakor probudivši se iz težkih sanj, me pisano od strane pogleda in z drhtečim glasom zavrevska: „Zakaj si prišel, in mi hočeš ugrabiti nježno moje detice, ki je življenje moje in edina tolažba moja? Ah, usmili se človek, beži in nikar ne segaj po mojem edinčeku!“ — In zopet pritisne dete k srcu, kakor v obupnem strahu ter bi se bila zdajci zgrudila na zemljo, ako bi ji ne bil urno prihitel na pomoč in vdržal jo s svojima rokama. Pristopivši zdaj tudi drugi ljudje pomagajo mi nesrečnico odnesti v bližnjo hišo, kjer se je v malem času zopet zavedla. Popraševaje okoli stoječe, kako in kaj, zvem, kar sem že tudi po znamenjih lahko sodil, da revica ni zdrave pameti in da blêde. Iz ust hišne matere pa, kateri sem nesrečnico izročil, čul sem dalje, da je Lucija — tako je bilo namreč sirotici ime — hči nekega imenitnega grajskega oskrbnika, ter je bila v mestu N... pri svoji teti na izreji. Ondi se je seznanila z nekim mladim in vrlo bogatim plemenitašem, Štefanom A....., ki jo je s prisego iskrene ljubezni in obečanjem zakona zapeljal, potem pa jo brezvestno zapustil. Oče njen, zvedši, kako sramoto je hči nakopala sebi in njegovi hiši, ni hotel nič več vediti in slišati o nji, in tako je mogla zapuščena, objokovanja vredna sirota v bližnji vasi pri dobrih ljudéh pomoči iskati. Potem, ko je nosila detice, ji je deloma od sramote, deloma od stradanja in skrbi jela se pamet mešati.

V takem stanu najdel sem tudi jez ubogo Lucijo, in izročil jo domačici v oskrbovanje ter vse stroške za-njo plačati obljubil. Čez nekoliko tednov zvem, da je Lucijino dete umrlo, ona pa, od žalosti po njem vsa potrta, je popolnoma obnorela. Nemila osoda nesrečne Lucije ganila me je tako, da sklenem tudi dalje za-njo skrbeti. Po prvi ugodni priliki odpravil sem nesrečno mater v bližnjo bolnišnico, kjer sem ji bil po svojih prijetnih preskrbel pripravno zavetje, kjer je pa tudi kmali skončala žalosti polno življenje svoje.

(Dalje prihodnjič.)